

1. «Homage to painting» του York der Knofel. 2. «Τοπίο και εσωτερικό» του Olaf Nikolai. 3. «Καθ' οδόν» του Hans Hemmert. 4. Πάντρεμα μόδας και τέχνης από τον Γιάννη Αντωνίου. 5. «Μέλη» της Λήδας Παπακωνσταντίνου.

Made in Berlin

Εννέα καλλιτέχνες από διαφορετικές σχολές, με κοινή αφηγηρία το Βερολίνο και τη νέα σχέση που αρχίζει να γεννιέται τα τελευταία χρόνια στην ενωμένη μεγαλούπολη, φτιάχνουν έργα με διαφορετικά εκφραστικά μέσα και δημιουργούν μια νέα πραγματικότητα. Μετά τους «Νέους Άγγιους» στις αρχές της δεκαετίας του '80, που ήταν άλλωστε και η τελευταία στιγμιαία λάμψη μιας βερολινέζικης τέχνης με διεθνή απήκηση και επιτυχία, πέρασε αρκετός καιρός μέχρι να σχηματιστεί μια καινούρια τάση στην τέχνη. Αυτή η γενιά καλλιτεχνών εκπέμπει κραυγή και λύτρωση, αφού μέσα από το έργο της επαναπροσδιορίζει και αναδομεί το καλλιτεχνικό γίγνεσθαι. Ο Hans Hemmert κατασκευάζει μεγάλα μπαλόνια μεγέθους ολίπινγκ μπαγκ και επιλέγει χώρους όπως δωμάτια ή αυτοκίνητα, τα απλώνει και μπαίνει

μέσα. Τα φουσκώνει ώσπου να καλύψει τα πάντα, ανατρέποντας έτσι τη σχέση του χώρου και του χρόνου, και τα φωτογραφίζει. Η Gundula Forster μέσα από την προβολή διαφανειών δημιουργεί εικόνες εσκεμμένα θαμπές, που μπλέκονται με λέξεις και μνήμες μιας ρευστής πραγματικότητας. Η Sabine Hopfig δουλεύει με αρχιτεκτονικά θραύσματα φωτογραφιών που ερεθίζουν την οπτική εμπειρία του θεατή σε σχέση με το χώρο. Αποσπασματικές εικόνες από performances συνθέτουν το πολύ ενδιαφέρον βίντεο του York der Knofel και τον πρωτότυπο ύμνο του στη ζωγραφική μέσα από τις χρωματικές εναλλαγές μπαλονιών. Το φωτογραφικό κολάζ πάνω σε σκληρό αφρό της Antje Majewski θυμίζει τις κινηματογραφικές εικόνες της δεκαετίας του '60, ενώ ο Michel Majerus χρησιμοποιεί στοιχεία από την ιστορία της τέχνης. Έναν κίπο

με δέντρα και πουλιά που κελαιοδούν φτιάχνει ο Olaf Nikolai και συνδέει τις αισθητικές ανάγκες με τη φύση και τις σημερινές τεχνολογικές δυνατότητες. Ο Manfred Pernice χρησιμοποιεί απλά υλικά και δημιουργεί μια πολυεπίπεδη γλυπτή κατασκευή από ξύλο και χρώμα, ενώ ο Daniel Richter είναι ο μοναδικός που χρησιμοποιεί παραδοσιακές μεθόδους όπως η ζωγραφική. Made in Berlin λοιπόν είναι η τέταρτη διεθνής παραγωγή του Κέντρου Σύγχρονης Εικαστικής Δημιουργίας Ρεθύμνης, του οποίου διευθύντρια είναι η Μαρία Μαραγκού. Επιμελήτρια αυτής της τόσο ενδιαφέρουσας έκθεσης που είδαμε πρόσφατα στο Ρέθυμνο και μεταφέρεται στο Σπίτι της Κύπρου τον Ιανουάριο (12 έως 30) είναι η Birgit Hoffmeister.

Τέχνη Δημιουργοί που φτιάχνουν έργα από διαφορετικά εκφραστικά μέσα με έναν κοινό στόχο: την πρόκληση και τον προβληματισμό.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΦΗ ΜΙΧΑΛΑΡΟΥ

Fashion Art

Διαφορετικά χρώματα, συνθέσεις και αντιθέσεις δημιουργούν ρούχα που αυτή τη φορά δεν φοριούνται, αφού ο γνωστός σχεδιαστής Γιάννης Αντωνίου πάντρεψε μόδα με τέχνη.

Η ιδέα; Πρωτοποριακή, αφού η ένδυση όπως και η τέχνη δεν έχουν ούτε νόμο ούτε κανόνα. Η διαφορά τους έγκειται στη σχέση με το χρόνο, το εφήμερο και το διαχρονικό, τη ματαιοδοξία που ακυρώνει τη μόδα σε αντίθεση με την τέχνη. Έργα-ενδύματα λοιπόν που ξεπηδούν από το χρόνο και τη μνήμη. (Αίθουσα Τέχνης «Στάβλος», Ηρακλειδών 10, Θησείο, από τις 4 έως τις 22 Ιανουαρίου 1999.)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΧΑΡΕΜΙΟΥ

Η Λήδα Παπακωνσταντίνου μέσα από τα καινούρια της έργα προσεγγίζει ένα κόσμο λίγο ξεχασμένο και ίσως άγνωστο, όπως εκείνος του χαρεμιού, και δημιουργεί αποσπασματικές ιστορίες που γεννιούνται από τις ανάγκες επικοινωνίας μεταξύ των γυναικών. Γυναίκες από διαφορετικές χώρες, που μιλούν άλλη γλώσσα, συναντώνται σε έναν κοινό τόπο, με διαφορετικά ενδιαφέροντα, χωρίς ιδιαίτερες γνώσεις και αναζητούν έναν κοινό κώδικα επικοινωνίας. Η Λήδα Παπακωνσταντίνου είναι μια από τις σημαντικότερες εκπροσώπους της γενιάς του '80 και η πρώτη ζωγράφος και περφόρμερ στην Ελλάδα.

Η νέα της δουλειά αποτελείται από κατασκευές αλλά και από γλυπτικές φόρμες που έχουν τον τίτλο «Μέλη». Ξύλινα γλυπτά, μεγάλα και ολόχρυσά, από ελιά, κέδρο ή πουρ-

νάρι, παραπέμπουν σε ανθρωπίνα μέλη: γυναικεία κορμιά, απλωμένα και βυθισμένα σε βελούδα με έναν τρόπο δυσηστή και ερωτικό, που άλλοτε είναι ακίνητα και άλλοτε αιωρούνται και κινούνται.

Τα αντικείμενα είναι ελαφρά, σχεδόν διάφανα και απόλυτα ερωτικά. Οι φόρμες και τα χρώματα υπογραμμίζουν την πολυτέλεια και τη κλιδή και συνυπάρχουν με τη μελαγχολία που διακατέχει τις γυναίκες που ζουν στα χρυσά κλουβιά. Ταυτόχρονα όμως αναφέρονται στην προσωπική φυλακή του καθένα, εκεί που τα όρια της συναισθηματικής μας ελευθερίας δεν είναι ιδιαίτερα ευδιάκριτα, αλλά επαναπροσδιορίζονται. Στην γκαλερί «Επίκεντρο» (Αρμοδίου 10, Κεντρική Αγορά) από τις 13 Ιανουαρίου μέχρι τις 20 Φεβρουαρίου.